

- stwierdzenie nieważności noty obciążeniowej nr 7000001577 z dnia 22 października 2020 r. informującej Marie-Christine Arnautu, że w odniesieniu do niej została stwierdzona wiarytelność w związku z decyzją sekretarza generalnego z dnia 21 września 2020 r., przyjętą na podstawie art. 68 przepisów wykonawczych do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego dotyczących kosztów pomocy parlamentarnej;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niezgodności z prawem w związku z naruszeniem zasad pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań przez art. 33 i 68 przepisów wykonawczych do statutu posła (zwanymi dalej „przepisami wykonawczymi”), przyjętych na mocy decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja i 9 lipca 2008 r., w szczególności ze względu na ich niejasność oraz brak precyzji. Skarżąca twierdzi, że brak precyzji zaskarżonych przepisów wymaga sądowej wykładni zgodności z prawem przepisów wykonawczych. Tymczasem szczegóły dotyczące dowodu pracy asystentów parlamentarnych zostały wywiedzione z orzeczenia Montel dopiero w 2017 r., bowiem orzeczenie Gorostiaga z 2005 r. dotyczyło jedynie dowodu wypłaty wynagrodzenia przez podmiot trzeci. W rezultacie zaskarżone przepisy od 2008 r. cechowały się niepewnością oraz brakiem jasności. Skarżąca dodaje, że mimo ryzyka braku pewności prawa, Parlament Europejski nie uregulował w sposób precyzyjny i jasny postępowania dotyczącego kontroli asystentów parlamentarnych, nie sformalizował obowiązku gromadzenia i przechowywania dokumentacji po stronie posłów ani systemu dopuszczalnych, możliwych do zidentyfikowania i opatrzonych datą dowodów.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych oraz prawa do obrony. Skarżąca podnosi, że sekretarz generalny zrezygnował z przeprowadzenia jakichkolwiek przesłuchań z naruszeniem art. 68 przepisów wykonawczych. Dodaje ona, że sekretarz generalny pozbawił ją tym zachowaniem prawa podstawowego polegającego na zapewnieniu bezpośredniej debaty z organem, który zamierza podjąć decyzję oraz kontradiktoryjnej debaty na temat dowodów.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2020 r. – Veronese/EUIPO – Veronese Design Company (VERONESE)

(Sprawa T-749/20)

(2021/C 44/84)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Veronese (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat S. Herrburger)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Veronese Design Company Ltd (Kowloon, Hongkong)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy VERONESE – unijny znak towarowy nr 8 831 844

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 października 2020 r. w sprawie R 1951/2020-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi i załączników do niej za dopuszczalne;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 72 ust. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - Naruszenie art. 72 ust. 6 w związku z art. 94 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - Naruszenie art. 60 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 i 2 oraz art. 1 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-